

PARAULA DE BLOG

<http://terradellibres.blogspot.com/>

Quan tenia 14 anys vaig llegir
'El comte de Montecristo',
d'Alexandre Dumas.

Potser no era la
lectura més adequada
per a algú d'aquella
edat, però les ganes
de llegir llibres que
em duressen més d'un
dia era gran. [...]

Encara mig empaxada amb
la trilogia Larsson que vaig llegir a l'estiu, una nova
història se'm va plantar al davant: 'Crepuscle' [...]
Una tarda a la biblioteca trobo a sobre de la taula
de novetats el primer llibre de la nissaga de
Stephenie Meyer. [...]
No és una gran obra literària, però l'autora
aconsegueix recrear un ambient on et sents a gust
i on et vas endinsant a poc a poc en la vida d'uns
vampirs que, al contrari del que sempre ens han
dit, són bons i saben estimar. [...]. Es parla d'amor,
però també de confiança, de solidaritat i de
lleialtat. Potser hi ha moments en què tot és massa
perfecte, i l'últim llibre l'hagués reduït bastant.
[...] Jo em planto aquí (tinc una edat), però si els
hagués llegit fa uns quants anys, potser ara duria
la foto del protagonista a la carpeta de l'insti. *

<http://unsalt.blogspot.com/>

Quan escrivim un blog ho fem perquè necessitem treure'ns de dins uns quants dimonis que ens torturen o, simplement, perquè volem compartir experiències de tot tipus amb el ciberespai i la gent que hi ha a l'altre costat. Però moltes vegades no som conscients que aquesta vomitada pot influir en algunes persones d'una manera molt especial i ajudar-los a reflexionar o prendre decisions que poden canviar la seva vida. [...]

Aquest estiu [...] una noia es va adreçar a mi per agrair-me un blog, em va dir que veure reflectit en ell el que ella sentia d'una manera natural, sense complexos, l'havia ajudat a acceptar-se tal com és i a adonar-se que el problema no el tenia ella, sinó la gent que l'havia rebutjat per ser com és. [...] Al principi em vaig sentir afalagat però també una mica aclaparat per la responsabilitat que comporta escriure un blog públic i fins i tot vaig pensar en la possibilitat de deixar d'escriure'l. Però després vaig decidir que no, que he de continuar [...] *

<http://llunatic.blogspot.com/>

Els debuts literaris sempre comporten una responsabilitat afegida a la recerca d'un estil i d'una veu narrativa, i és la posada en escena d'un univers propi, amb entitat suficient per deixar una petja identificable en el lector. És evident que aconseguir-ho depèn del nivell de maduresa, combinat amb una visió determinada del món i el coneixement d'una sèrie de lectures que atorguin un pòsit. Tant l'estil com la veu es poden anar perfilant al llarg de la carrera, però no disposar d'aquest univers personal és com no tenir res a dir. El debut literari de la nostra companya catosfèrica Roser Caño (responsable del blog *Antaviana*), editat per Setzevents, però, es llegeix amb interès i fluïdesa, per la posada en escena de tota una sèrie de temes i imatges suggerents, que evocuen aquest món propi de què parlo. En comptes de facturar una acumulació dels relats que desava en el calaix, *A l'altra banda del riu* està concebut des d'una visió unitària, que té com a fil conductor la idea kafkiana de la transformació, vista com a efecte traumàtic dins les vides dels personatges, però a la vegada inevitable i connatural a la nostra existència. [...] *

IGNASI ARAGAY

TEXTURES

L'Empordà serà literari o no serà

Si fem cas del títol d'aquest article, l'Empordà té els dies comptats. Ja no té qui li escrigui, ja no desperta aquella passió que l'ha convertit en referent per a les lletres catalanes des de finals del segle XIX fins a finals del XX. Vist així, el llibre de Jaume Guillemet *L'Empordà dels escriptors* (L'Avenç), és l'elegia a un univers perdut. És un compendi sintètic i comentat de tots els textos imprescindibles del mite contemporani de l'Empordà, de Jacint Verdaguer i Joan Maragall a Josep Pla, Dalí i Eugeni d'Ors, que en conjunt donen cos a una

part no gens menyspreable "del moviment polític i cultural del catalanisme". O l'Empordà ha canviat molt o ho ha fet el catalanisme cultural, però la veritat és que el paisatge de la tramuntana, l'esperit de la sardana i les essències greco-romanes i medievals, convertit tot plegat en reclam del turisme de masses, han perdut encant i màgia. Pla i Dalí –el pintor, però també l'escriptor– són a totes les cases i a totes les salses, però també marquen la fi d'un món. No hi ha hagut continuïtat. Encara ha d'arribar l'hora que algú reconguin o reinventi el mite

literari. L'Empordà s'ha quedat orfe.

La història va començar com toca, amb la Renaixença, gràcies a l'erudició excursionista de Josep Pella i Forgas i la seva cabdal *Historia del Ampurdán* (1883), de la qual beuriem no només Verdaguer –va dedicar el poema *L'Empordà* a l'historiador– i Maragall, sinó també Pla, que, tot i que inicialment se'n desmarca, l'acaba prenent com un dels seus referents.

Carles Bosch de la Trinxeria, les novel·les cabdals de Víctor Català (contra el que la gent creu, *Solitud* no està ambientada al Pirineu, sinó

al Montgrí) i Josep Pous i Pagès (*La vida i la mort de Jordi Fraguinals*), la poesia dels estiuejants del Port de la Selva Josep M. de Sagarra, Josep V. Foix i Tomàs Garcés, o la de Carles Fages de Climent, *El meravellós desembarcament dels grecs a Empúries*, de Manuel Brunet, i les aportacions de Pere Corromines, Carles Rahola i Josep Puig Pujades completen el recorregut literari de Guillemet, que sense fer escarafalls, amb estil notarial, fred, sentència: "L'home econòmic anunciat per l'escriptor de la boina s'ha fet l'amo del paisatge clàssic". En pau descansi.*

ENTRE COMETES

"És increïble el que som capaços de fer per no haver de fer allò que voldríem fer"

Sílvia Bel, actriu
'Benzina'

MIQUELANGELARILL

"En ple franquisme, la temptació d'escriure una poesia combativa no es podia resistir"

Marta Pessarrodona, poeta
i assagista. 'Lletres'

FRANCESC MELCION

"Un país és ric en tant que fa que les col·leccions dels seus museus siguin potents"

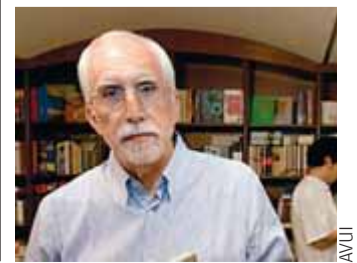
Maite Ocaña, directora
del MNAC. 'La Universitat'

FRANCESC MELCION

"La memòria mena cap a un temps que està mort, i aquest temps mort està ple de fantasmes"

Luis Mateo Díez, novel·lista
'Leer'

AVUI